

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SESVETAMA
Sesvete, Industrijska cesta 15

Poslovni broj: P-400/2025-31

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sesvetama, po sucu toga suda Lovri Tomičiću, u pravnoj stvari tužitelja Ljubomira Orlovića, OIB 59217781057, iz Zagreba, Zagrebačka cesta 130, kojeg zastupa punomoćnik Goran Devrnja, odvjetnik iz Zagreba, Vrbani 15, protiv tuženika PORSCHE LEASING d.o.o., OIB 90275854576, Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 21, kojeg zastupa punomoćnik Staša Stefanović, odvjetnik iz Stefanović, Krvavica, Bulić i Pletikosa odvjetničkog društvo d.o.o., Zagreb, Damira Tomljanovića Gavrana 13, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 11. rujna 2026., u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužitelja odvjetničke vježbenice Lee Korone i zamjenice punomoćnika tuženika odvjetničke vježbenice Silvije Petrić, s danom objave 15. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu br. 20944 od 14. kolovoza 2006. sklopljenog između tužitelja Ljubomira Orlovića, OIB 59217781057, iz Zagreba, Zagrebačka cesta 130 i tuženika PORSCHE LEASING d.o.o., OIB 90275854576, Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 21, a koja:

- u dijelu čl. 9.1. glasi: "Visina mjesečnih obroka kredita podliježe prilagodbi zbog promjene ili uvođenja novih poreza, davanja i pristojbi, kao i promjene uvjeta refinanciranja, koji su temelj kalkulaciji, kao i u slučaju promjene propisa, nadalje u slučaju donošenja odluka ili mjera nadležnih tijela, koja neposredno ili posredno imaju sličan učinak. Pod navedenim uvjetima može biti promijenjena godišnja stopa na kredit, kao i realna godišnja kamatna stopa na kredit, kao i realna godišnja kamatna stopa na kredit. Visina obroka kredita je promjenjiva i ako se cijena vozila promijeni prije isplate kredita Trgovcu. Korisnik kredita, koji je potrošač, ovlašten je zahtijevati raskid Ugovora zbog promijenjenih uvjeta, ako se zbog gore navedenih razloga ukupni troškovi Ugovora povise za više od 20%."

- u dijelu čl. 5.1. koja glasi: "Sve novčane obveze koje proizlaze iz Ugovora, ako su izražene u CHF, ispunjavaju se plaćanjem u kunama prema prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, za CHF na dan plaćanja."

II. Nalaže se tuženiku PORSCHE LEASING d.o.o., Velimira Škorpika 21, Zagreb, OIB: 90275854576 da tužitelju LJUBOMIR ORLOVIĆ, Zagrebačka cesta 130,

OIB: 59217781057 isplati iznos od 498,54 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na iznos od:

-4,67 EUR	od dana	15. siječnja 2007. do isplate
-4,67 EUR	od dana	19. veljače 2007. do isplate
-4,67 EUR	od dana	15. ožujka 2007. do isplate
-4,67 EUR	od dana	16. travnja 2007. do isplate
-4,67 EUR	od dana	11. svibnja 2007. do isplate
-4,67 EUR	od dana	13. lipnja 2007. do isplate
-9,27 EUR	od dana	13. srpnja 2007. do isplate
-9,26 EUR	od dana	16. kolovoza 2007. do isplate
-9,27 EUR	od dana	14. rujna 2007. do isplate
-9,27 EUR	od dana	10. listopada 2007. do isplate
-9,27 EUR	od dana	14. studenoga 2007. do isplate
-9,27 EUR	od dana	14. prosinca 2007. do isplate
-9,27 EUR	od dana	14. siječnja 2008. do isplate
-9,27 EUR	od dana	19. veljače 2008. do isplate
-9,27 EUR	od dana	17. ožujka 2008. do isplate
-9,27 EUR	od dana	11. travnja 2008. do isplate
-9,26 EUR	od dana	13. svibnja 2008. do isplate
-9,28 EUR	od dana	17. lipnja 2008. do isplate
-9,27 EUR	od dana	17. srpnja 2008. do isplate
-9,27 EUR	od dana	19. kolovoza 2008. do isplate
-9,28 EUR	od dana	12. rujna 2008. do isplate
-9,27 EUR	od dana	15. listopada 2008. do isplate
-9,27 EUR	od dana	15. studenoga 2008. do isplate
-9,27 EUR	od dana	15. prosinca 2008. do isplate
-9,28 EUR	od dana	19. siječnja 2009. do isplate
-9,27 EUR	od dana	18. veljače 2009. do isplate
-9,28 EUR	od dana	13. ožujka 2009. do isplate
-9,27 EUR	od dana	10. travnja 2009. do isplate
-9,27 EUR	od dana	16. svibnja 2009. do isplate
-9,26 EUR	od dana	12. lipnja 2009. do isplate
-9,27 EUR	od dana	16. srpnja 2009. do isplate
-9,65 EUR	od dana	20. kolovoza 2009. do isplate
-9,64 EUR	od dana	14. rujna 2009. do isplate
-9,65 EUR	od dana	17. listopada 2009. do isplate
-9,65 EUR	od dana	18. studenoga 2009. do isplate
-9,65 EUR	od dana	10. prosinca 2009. do isplate
-4,33 EUR	od dana	25. siječnja 2010. do isplate
-4,33 EUR	od dana	19. veljače 2010. do isplate
-4,33 EUR	od dana	22. ožujka 2010. do isplate
-4,33 EUR	od dana	19. travnja 2010. do isplate
-4,33 EUR	od dana	17. svibnja 2010. do isplate
-4,33 EUR	od dana	16. lipnja 2010. do isplate
-4,33 EUR	od dana	21. srpnja 2010. do isplate
-4,33 EUR	od dana	18. kolovoza 2010. do isplate
-4,33 EUR	od dana	17. rujna 2010. do isplate
-4,33 EUR	od dana	20. listopada 2010. do isplate
-4,33 EUR	od dana	16. studenoga 2010. do isplate
-4,33 EUR	od dana	16. prosinca 2010. do isplate

-4,33 EUR	od dana	21. siječnja 2011. do isplate
-4,33 EUR	od dana	11. veljače 2011. do isplate
-4,33 EUR	od dana	17. ožujka 2011. do isplate
-4,33 EUR	od dana	19. travnja 2011. do isplate
-4,33 EUR	od dana	16. svibnja 2011. do isplate
-4,33 EUR	od dana	14. lipnja 2011. do isplate
-4,33 EUR	od dana	13. srpnja 2011. do isplate
-4,33 EUR	od dana	22. kolovoza 2011. do isplate
-4,33 EUR	od dana	20. rujna 2011. do isplate
-4,33 EUR	od dana	17. listopada 2011. do isplate
-4,33 EUR	od dana	18. studenoga 2011. do isplate
-4,33 EUR	od dana	19. prosinca 2011. do isplate
-4,33 EUR	od dana	23. siječnja 2012. do isplate
-4,33 EUR	od dana	20. veljače 2012. do isplate
-4,33 EUR	od dana	20. ožujka 2012. do isplate
-4,33 EUR	od dana	20. travnja 2012. do isplate
-4,33 EUR	od dana	21. svibnja 2012. do isplate
-4,33 EUR	od dana	21. lipnja 2012. do isplate
-4,33 EUR	od dana	20. srpnja 2012. do isplate
-4,33 EUR	od dana	13. kolovoza 2012. do isplate
-4,33 EUR	od dana	20. rujna 2012. do isplate
-4,33 EUR	od dana	22. listopada 2012. do isplate
-4,33 EUR	od dana	20. studenoga 2012. do isplate
-4,33 EUR	od dana	14. prosinca 2012. do isplate
-4,33 EUR	od dana	21. siječnja 2013. do isplate
-4,33 EUR	od dana	18. veljače 2013. do isplate
-4,33 EUR	od dana	19. ožujka 2013. do isplate
-4,33 EUR	od dana	22. travnja 2013. do isplate
-4,33 EUR	od dana	21. svibnja 2013. do isplate
-4,33 EUR	od dana	16. lipnja 2013. do isplate
-4,33 EUR	od dana	16. srpnja 2013. do isplate
-4,33 EUR	od dana	19. kolovoza 2013. do isplate

po stopi koja se određuje, do 31. prosinca 2022. za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a do 31. prosinca 2023. za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku PORSCHE LEASING d.o.o., OIB 90275854576, Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 21 da tužitelju Ljubomiru Orloviću, OIB: 59217781057, iz Zagreba, Zagrebačka cesta 130 isplati iznos od 2.932,41 EUR, zajedno sa zateznim kamatama tekućim na iznos od:

-2,02 EUR	od dana	11. rujna 2006. do isplate
-1,97 EUR	od dana	17. listopada 2006. do isplate
-0,03 EUR	od dana	17. studenoga 2006. do isplate
-0,43 EUR	od dana	16. prosinca 2006. do isplate
-8,46 EUR	od dana	15. studenoga 2008. do isplate

-4,32 EUR	od dana	15. prosinca 2008. do isplate
-15,92 EUR	od dana	19. siječnja 2009. do isplate
-18,92 EUR	od dana	18. veljače 2009. do isplate
-20,29 EUR	od dana	13. ožujka 2009. do isplate
-16,86 EUR	od dana	10. travnja 2009. do isplate
-15,10 EUR	od dana	16. svibnja 2009. do isplate
-12,04 EUR	od dana	12. lipnja 2009. do isplate
-9,62 EUR	od dana	16. srpnja 2009. do isplate
-9,61 EUR	od dana	20. kolovoza 2009. do isplate
-12,21 EUR	od dana	14. rujna 2009. do isplate
-10,67 EUR	od dana	17. listopada 2009. do isplate
-10,58 EUR	od dana	18. studenoga 2009. do isplate
-6,42 EUR	od dana	10. prosinca 2009. do isplate
-15,24 EUR	od dana	25. siječnja 2010. do isplate
-17,58 EUR	od dana	19. veljače 2010. do isplate
-17,79 EUR	od dana	22. ožujka 2010. do isplate
-25,18 EUR	od dana	19. travnja 2010. do isplate
-21,94 EUR	od dana	17. svibnja 2010. do isplate
-25,07 EUR	od dana	16. lipnja 2010. do isplate
-36,97 EUR	od dana	21. srpnja 2010. do isplate
-32,83 EUR	od dana	18. kolovoza 2010. do isplate
-46,26 EUR	od dana	17. rujna 2010. do isplate
-40,34 EUR	od dana	20. listopada 2010. do isplate
-35,52 EUR	od dana	16. studenoga 2010. do isplate
-49,73 EUR	od dana	16. prosinca 2010. do isplate
-63,15 EUR	od dana	21. siječnja 2011. do isplate
-53,76 EUR	od dana	11. veljače 2011. do isplate
-57,36 EUR	od dana	17. ožujka 2011. do isplate
-48,49 EUR	od dana	19. travnja 2011. do isplate
-53,66 EUR	od dana	16. svibnja 2011. do isplate
-72,67 EUR	od dana	14. lipnja 2011. do isplate
-66,61 EUR	od dana	13. srpnja 2011. do isplate
-94,67 EUR	od dana	22. kolovoza 2011. do isplate
-108,56 EUR	od dana	20. rujna 2011. do isplate
-72,29 EUR	od dana	17. listopada 2011. do isplate
-75,30 EUR	od dana	18. studenoga 2011. do isplate
-73,84 EUR	od dana	19. prosinca 2011. do isplate
-77,54 EUR	od dana	23. siječnja 2012. do isplate
-81,78 EUR	od dana	20. veljače 2012. do isplate
-80,63 EUR	od dana	20. ožujka 2012. do isplate
-78,70 EUR	od dana	20. travnja 2012. do isplate
-79,50 EUR	od dana	21. svibnja 2012. do isplate
-81,51 EUR	od dana	21. lipnja 2012. do isplate
-79,93 EUR	od dana	20. srpnja 2012. do isplate
-80,68 EUR	od dana	13. kolovoza 2012. do isplate
78,29 EUR	od dana	20. rujna 2012. do isplate
-76,11 EUR	od dana	22. listopada 2012. do isplate
-79,17 EUR	od dana	20. studenoga 2012. do isplate
-77,48 EUR	od dana	14. prosinca 2012. do isplate
-79,72 EUR	od dana	21. siječnja 2013. do isplate

-74,59 EUR	od dana	18. veljače 2013. do isplate
-76,81 EUR	od dana	19. ožujka 2013. do isplate
-78,35 EUR	od dana	22. travnja 2013. do isplate
-76,86 EUR	od dana	21. svibnja 2013. do isplate
-72,03 EUR	od dana	16. lipnja 2013. do isplate
-69,56 EUR	od dana	16. srpnja 2013. do isplate
-72,89 EUR	od dana	19. kolovoza 2013. do isplate

po stopi koja se određuje, do 31. prosinca 2022. za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a do 31. prosinca 2023. za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, sve u roku 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 (petnaest) dana tužitelju naknadi troškove ovog parničnog postupka u iznosu od 2.420,58 EUR zajedno sa zateznom kamatom od 15. listopada 2026. pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi u bitnome navodi kako je 14. kolovoza 2006. sklopio sa tuženikom Ugovor o kreditu broj: 20944, kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 23.770,97 CHF (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu) u svrhu financiranja kupnje vozila ŠKODA, OCTAVIA, AMBIENTE, 1,9 TDI. Ističe, kako u članku 9.1. predmetnog Ugovora o kreditu stoji da visina mjesečnih obroka kredita podliježe prilagodbi zbog promjene ili uvođenja novih poreza, davanja i pristojbi, kao i promjene uvjeta refinanciranja, koji su temelj kalkulaciji. Pod navedenim uvjetima može biti promijenjena godišnja kamatna stopa na kredit, kao i efektivna godišnja kamatna stopa na kredit. Ugovorena je početna kamatna stopa od 6,00 %. Nadalje, navodi kako su navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je određena promjenjivost kamatne stope su nišetne kako se dalje objašnjava, a što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinaka promjenjivosti kamatne stope. Navodi, kako je u članku 5.1. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena za tužitelja obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu u švicarskom franku (CHF), u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj prema prodajnom tečaju Raiffeisenbank Austria d.d. na dan plaćanja. Ističe, kako su navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je određena obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu u švicarskom franku (CHF) nišetne kako se dalje objašnjava, a što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinaka povrata iznosa kredita uz navedenu valutnu klauzulu. U postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, presudom Visokog Trgovačkog suda broj: PŽ-6632/17

od 14. lipnja 2018., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/12 od 4. srpnja 2013., u dijelu u kojem je presuđeno da su određene banke u razdoblju od 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što su u potrošačkim ugovorima o kreditima koristili nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. U navedenom dijelu, predmetne odluke i pravna stajališta potvrđeni su i revizijskom odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-249/14 od 9. travnja 2015. Ističe, kako su rubriciranim presudama sudovi utvrdili da ugovorna odredba koja promjenu ugovorene kamate čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja bez da istovremeno precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može niti provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija. Dodatna okolnost koja je presudna za ocjenu da navedene ugovorne odredbe uzrokuju znatnu neravnotežu na štetu potrošača, a suprotno načelu savjesnosti i poštenja, jest činjenica da su iste odredbe u ugovor unijete na inicijativu jedne strane kao sadržaj standardnog ugovora, na koju potrošači, kao i ovdje tužitelj, nisu mogli nikako utjecati, pri čemu nije sporno da niti u ugovoru niti u općim uvjetima poslovanja nisu utvrđeni parametri pod kojima će se mijenjati promjenjivu kamatnu stopu niti metoda izračuna tih parametara. Na temelju takvih utvrđenja, rubriciranim presudama, sudovi su utvrdili da su odredbe potrošačkih ugovora o kreditu kojima se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci jedne strane nepoštene, pa prema tome ništetne. Isto tako, u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, presudom Visokog Trgovačkog suda broj: PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/12 od 4. srpnja 2013., u dijelu u kojem je presuđeno da su određene banke u razdoblju od 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Ističe, kako je navedenim sudskim odlukama utvrđeno kako su banke znale za opisani rizik koji sa sobom nosi švicarski franak kao valuta utočišta, a nisu na adekvatan način, usprkos svijesti o tome da potrošači to ne znaju i da im je zbog toga odredba kojom su glavnica vezali za švicarski franak nerazumljiva, o tome obavijestile potrošače, na način da svaki potrošač dobije i razumljivo upozorenje, kako bi na temelju toga bio u mogućnosti donijeti informiranu odluku hoće li prihvatiti rizik koji nosi odredba kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak ili neće. Stoga su sudovi ocijenili da u opisanim okolnostima ni jedna od tuženih banaka nije u odnosu na osobe i interese potrošača

postupala obzirno, savjesno, moralno ni pošteno te da je u trenutku ugovaranja spornih odredbi kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak došlo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Ističe, kako je 3. rujna 2019. Vrhovni sud Republike Hrvatske donio presudu i rješenje posl.br. Rev 2221/2018 kojim je odbio revizije tuženika i ostalih banaka protiv drugostupanjske odluke u kolektivnom sporu u dijelu u kojem je utvrđeno da su navedene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica - švicarski franak, sve suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača. S obzirom da je ovdje tuženik prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nastupao kao trgovac u odnosu na tužitelja koji je potrošač, pravna shvaćanja iz kolektivnih sporova u odnosu na banke kao potrošače primjenjiva su i u ovom slučaju s obzirom na to da je način sklapanja ugovora i ugovaranje valutne klauzule u CHF-u jednak način postupanja koji je prouzrokovao znatnu neravnotežu među ugovornim stranama. Navedeno na konačan način potvrđuje osnovu tužbe u dijelu tražene isplate temeljem ugovorenih ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF. Iako ovdje tuženik nije sudjelovao u gore navedenim postupcima kao stranka, utvrđenja iz kolektivnog spora glede valute CHF imaju svoju primjenu i na predmetni Ugovor. U gore navedenom kolektivnom sporu u bitnome je utvrđeno da se u slučaju CHF-a radi o specifičnoj valuti, u bankarskom žargonu poznata kao „safe haven“, odnosno valuta utočišta u koju se ulaže kapital u periodima i slučajevima globalnih gospodarskih kriza i recesija. Povrh toga, utvrđeno je da Hrvatska narodna banka ne štiti tečaj kune u odnosu na CHF kao što štiti u odnosu na valutu Euro, što znači da u slučaju tržišnih fluktuacija tečaja CHF ne postoji „osigurač“ koji će stabilizirati tečaj u izvanrednim okolnostima i recesijama. Iako je ugovaranje valutne klauzule bile dopušteno temeljem odredbe čl. 22. Zakona o obveznim odnosima, problem ne leži u dopustivosti ugovaranja, već načinu na koji je ista ugovorena u predmetnom Ugovoru. Naime, ideja zaštitne / valutne klauzule je paralizirati štetne posljedice djelovanja nominalizma, u slučaju kada je između dana zaključenja ugovora i isplate kredita te plaćanja mjesečnih rata došlo do ozbiljnih oscilacija u stvarnoj vrijednosti novca, putem deprecijacije valute plaćanja (u ovom slučaju kune), u kojem slučaju se njezina kunska protuvrijednost veže uz jaču / stabilniju / zaštitnu valutu, tj. valorimetar (u ovom slučaju CHF). Ako padne vrijednost „slabije“ valute zbog inflacije, glavnica će ostati očuvana jer će se vrijednost mjesečne rate izračunati s obzirom na tečaj „slabije“ valute u odnosu na „sigurnu“ valutu. U ovom slučaju bitna pretpostavka očuvanja vrijednosti je stabilnost „sigurne“ valute. No, postavlja se pitanje što ako dođe do narušavanja stabilnosti „sigurne“ valute? Moguća je situacija da je inflacija valute plaćanja umjerena, što bitno ne utječe na vrijednost „slabije“ valute, a da dođe do poremećaja u tečaju „sigurnije“ valute tako da ona snažno aprecira. Upravo se to dogodilo u predmetnom slučaju, kao i svim drugim pravnim poslovima koji su imali ugovorenu valutnu klauzulu vezanu za CHF. Naime, došlo je do abnormalne aprecijacije tečaja CHF-a uslijed globalne gospodarske krize 2008. Valutna klauzula poput predmetne, uslijed izostanka pravilnog ugovaranja, nije sadržavala mehanizam koji bi bio osigurač u slučaju nagle aprecijacije CHF-a, poput npr. klauzule garancije tečaja. Pojednostavljeno rečeno, ukoliko bi hipotetski došlo do promjene vrijednosti ugovorenog / početnog tečaja na više za npr. 5% , dakle da je CHF aprecirao u odnosu na HRK za 5%, tada bi se iznos mjesečnog anuiteta izraženog u CHF razmjerno umanjio za navedeni postotak. Time će vrijednost novčane obveze u kunskoj protuvrijednosti za dužnika ostati nepromijenjena te uslijed aprecijacije valorimetra neće stradati i bezrazložno plaćati

povišene mjesečne rate. Ističe, kako je CHF u spornom razdoblju aprecio u odnosu na HRK za više od 60%, a da za dužnika nije postojao mehanizam koji bi ograničio i zauzdao takav abnormalan rast tečaja CHF-a, na taj način uzrokujući bezrazložno bogaćenje tuženoga s jedne strane, te osiromašenje tužitelja s druge strane. Stoga, valutna klauzula, da bi ispunila svoju zaštitnu svrhu, mora biti ugovorena za oba slučaja moguće promjene vrijednosti novca, na gore i na dolje, za slučaj aprecijacije CHF-a, kao i slučaj deprecijacije HRK, kako bi se zaštitila i jedna i druga ugovorna strana- vjerovnik od deprecijacije kune, a dužnik od aprecijacije švicarskog franka, te na taj način održala ravnoteža u vrijednosti međusobnih obveza kako one budu dospijevale kroz duži vremenski period. Ako nema tog odlučnog uvjeta, tada se ne radi o zaštitnoj klauzuli za osiguranje vrijednosti novčanih obveza, već o spekulativnoj klauzuli koja sadržajno ne odgovara svrsi / ratio legis valutne klauzule iz odredbe čl. 22. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO). Odredbama čl. 295. i čl. 296. ZOO-a pružena je zaštita i proširen njezin opseg koju inače daje Direktiva 93/13 o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, i na sve druge sudionike ugovornih odnosa, odnosno i pravne osobe, a koje su žrtve ugovornih odredaba koje je sastavila druga ugovorna strana. U predmetnom slučaju radi se upravo o formularnom ugovoru koji se još naziva i adhezijski. Takvom ugovoru se pristupa po principu „take it or leave it“, s obzirom na to da isti sadrži opće uvjete koje je unaprijed formulirala jedna ugovorna strana, u ovom slučaju tuženi. U slučaju valutne klauzule ugovorene na gore opisan način, u suprotnosti s ratio legis odredbe čl. 22. ZOO-a, radi se o ništetoj odredbi općih uvjeta / klauzuli koja je zbog izostanka zaštitnog mehanizma u slučaju aprecijacije CHF-a, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka putem bezrazložnog bogaćenja tuženoga i osiromaženja druge ugovorne strane. Postupajući na navedeni način, osim što je sporna klauzula u suprotnosti s odredbama čl. 296. u svezi s čl. 22. ZOO-a, tuženi je povrijedio i cijeli niz načela ugovornih odnosa, od stožernog načela savjesnosti i poštenja, do načela jednake vrijednosti činidaba, ravnopravnosti te zabrane zloupotrebe prava koje mu je načelno dala odredba čl. 22. ZOO-a, dakle kogentne pravne norme koje služe kao normativ u uređenju ugovornih odnosa, posebice poput predmetnog koji je zasnovan putem tipskog obrasca ugovora koje je sastavljala jedna, jača ugovorna strana. Postupanje koje je suprotnosti sa navedenim načelima, protupravno je. Nadalje, u članku 9.1. Uvjeta Ugovora navodi se kako može biti promijenjena godišnja kamatna stopa na kredit, kao i realna godišnja kamatna stopa na kredit, te je ta promjena učinjena ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez da su istovremeno precizno određeni uvjeti promjenjivosti i stopa za koju se veže promjena, a koja odredba uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može niti provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija. Ističe, kako je takvim ugovaranjem izmjena mjesečnih rata, putem jednostranih odluka na koje druga ugovorna strana nije mogla utjecati, te temeljem parametara, kriterija i razdoblja izmjene koji su mu bili potpuno nepoznati, tuženik je postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja, nametnuvši drugoj ugovornoj strani činidbu koja je za nju bila potpuno neodređena i neodrediva, zavisna o internim odlukama tuženika te kao takva u suprotnosti s odredbama čl. 269.- 272. ZOO-a i posljedično ništeta. S obzirom na ništetnost ugovorene odredbe kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, kao i ništetnost odredbe o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi, to je tuženik sukladno odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima dužan vratiti sve što primio na temelju takvih odredbi

Ugovora, sve to u svezi i s čl. 1111., čl. 1115. te čl. 1046. ZOO-a. To obuhvaća: povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tuženiku bio dužan platiti da se od početka otplate do dana konačne otplate kredita primjenjivala početno ugovorena kamatna stopa, i to ukupan iznos od 785,93 EUR sa zateznim kamatama tekućim od uplate svakog pojedinog mjesečnog iznosa do isplate te pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tužitelj bio dužan platiti tuženiku prema ugovorenom tečaju kune spram švicarskog franaka na dan isplate kredita, i to ukupan iznos od 2.823,25 EUR sa zateznim kamatama tekućim od uplate svakog pojedinog mjesečnog iznosa do isplate,

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe prigovor zastare potraživanja. Naime, na zahtjev tužitelja za isplatom primjenjuje se petogodišnji zastarni rok prema pravilima za povrat plaćenog (stečenog) bez osnove, što znači da rok zastare za svaki pojedini obrok počinje teći od dana uplate istoga. Kako je posljednji obrok temeljem Ugovora isplaćen još 2013. godine, a tužba je podnesena u ožujku 2025. godine, sasvim je jasno da je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari, jer tužba nije podnesena unutar petogodišnjeg zastarnog roka. Također, tuženik naglašava da unutar petogodišnjeg zastarnog roka protiv tuženika nije pokrenut nikakav postupak pred sudom ili drugim nadležnim tijelom koji bi doveo do učinka prekida zastare. Nadalje, ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije. Tužitelj se u tužbi poziva na odredbe Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZZP), koju primjenu na konkretan slučaj tuženik u cijelosti osporava te ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije. Tuženik ukazuje na odredbu čl. 84. ZZZP-a/03 te istovjetnu odredbu u članku 56. trenutno važećeg ZZZP-a, koja ne dopušta ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. U konkretnom slučaju, tuženik smatra da su sve odredbe predmetnog Ugovora u dijelu u kojem se odnose na valutnu klauzulu jasne, lako razumljive i uočljive, stoga nisu ispunjeni niti osnovni kriteriji za raspravljanje o nepoštenosti takvih odredbi. Opreza radi, premda u konkretnom slučaju nisu ispunjeni uvjeti za raspravljanje o nepoštenosti ugovornih odredbi, tuženik ističe da su sve ugovorne odredbe u skladu sa zakonskim odredbama te, suprotno tvrdnjama tužitelja, ne predstavljaju odredbe kojima bi bila narušena ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana. Usprkos istaknutim prigovorima, tuženik se, opreza radi, očituje na tužbu te u cijelosti osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. Tuženik ukazuje Sudu kako nije bio stranka u postupku pokrenutom temeljem kolektivne tužbe potrošača (tzv. „Udruga FRANKA“), a koji postupak se vodio protiv osam točno određenih banaka. Pravna utvrđenja i odluke iz spomenutog postupka nemaju apsolutno nikakve veze s tuženikom. Tuženik ne samo da nije bio tužen kolektivnom tužbom potrošača, već uopće nije banka. Dakle, budući da tuženik nije bio stranka u postupku niti je utvrđeno kako je svojim postupanjem ili propuštanjem tuženik povrijedio zaštićene interese, spomenuta kolektivna presuda se ne može primijeniti na ovaj konkretan slučaj niti je ona obvezujuća za naslovni Sud. Tuženik u bitnom ističe kako je valutna klauzula izrijeком dopuštena i legitimna ugovorna odredba. Tuženik osporava tvrdnje tužitelja kako je odredba o promjeni kamatne stope nepoštena, odnosno da ovisi isključivo o jednostranoj odluci tuženika. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom Sudu odbiti u cijelosti tužbeni zahtjev uz nalog tužitelju da tuženiku naknadi troškove parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama.

3. U ovoj pravnoj stvari provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku za financije Tomi Dlaka. Vještak je 9. prosinca 2025. predao sudu pisani nalaz i mišljenje te je tužitelj podneskom od 18. prosinca 2025. uskladio tužbeni zahtjev s nalazom i mišljenjem vještaka.

4. Tijekom dokaznog postupka sud je pregledao obavijest o promjeni kamatne stope po Ugovoru o kreditu broj 20944 (str. 12 spisa), potvrdu od 27. siječnja 2025. (str. 13 spisa), plan otplate uz Ugovor o kreditu br. 20944 (str. 14 i 15 spisa), sporazum radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva na pokretnini (str. 16 – 19 spisa), ugovor o kreditu br. 20944 (str. 20 – 24 spisa), potvrde o uplatama (str. 25 – 58 spisa), sudsku praksu (str. 74 – 87 spisa), članke iz novina (str. 97 – 100 spisa), izjavu Maria Perkovića (str. 101 – 103 spisa), dokumentaciju o leasingu (str. 104 – 114 spisa), sudsku praksu suda Europske unije (str. 115 – 125 spisa), nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za financije Tome Dlaka, dipl. oec. od 9. prosinca 2025. (str. 150 – 167 spisa), izveden je dokaz saslušanjem vještaka Tome Dlaka (str. 191 i 192 spisa) te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja Ljubomira Orlovića (str. 195 i 196 spisa).

5. Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08., 123/08., 57/11., 25/13., 28/13., 89/14. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25., dalje: ZPP), ovaj sud je ocijenio da je konačno postavljeni tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

6. Između stranaka nije sporno da su tužitelj i tuženik dana 14. kolovoza 2006. sklopili Ugovor o kreditu broj 20944 temeljem kojeg je tuženik tužitelju, kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 23.770,97 CHF prema prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, za CHF vrijedećem na dan plaćanja. Nije sporno da se sukladno članku 5. i 6. predmetnog Ugovora tužitelj obvezao tuženiku iznos kredita platiti u mjesečnim obrocima plativo u kunskoj protuvrijednosti prema prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, za CHF vrijedećem na dan plaćanja, uz redovnu kamatnu stopu koja je člankom 6.2. predmetnog Ugovora određena kao promjenjiva, dok je u trenutku ugovaranja iznosila 7,07%.

7. Sporno je da li su odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi ništetne, sporno je da li tužitelj ima svojstvo potrošača u predmetnog ugovoru, sporno je da li je nastupila zastara potraživanje, te je sporna visina tužbenog zahtjeva.

8. U odnosu na osporavanje statusa potrošača tužitelju valja reći kako je isti u svom iskazu naveo da je ugovor sklopio radi kupnje vozila za osobne potrebe. Istaknuo je kako mu je automobil bio potreban isključivo za osobne potrebe i to prije svega radi odlaska na posao i za obitelj, a on je policijski službenik i nije niti mogao imati vlastito trgovačko društvo ili obrt. Sud isto ocjenjuje vjerodostojnim te iz istoga proizlazi kako tužitelj ima status potrošača.

9. Naime, odredba čl. 3 st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 93/03) određuje da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na

tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, a što sud smatra da je tužitelj bio prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu, a što je sud utvrdio gore provedenim dokazima, a iz čega proizlazi da je tužitelj predmetni ugovor sklopio u svojstvu potrošača.

10. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni ugovor dobio kao gotov tekst ugovora u autosalonu Štasni, tamo je sklopio ugovor i oni su mu rekli kod kojeg javnog bilježnika da ide radi ovjere ugovora. On sa djelatnicima tuženika nije imao nikakav kontakt niti uopće zna gdje je njihova adresa. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu nije mu ništa objašnjeno o promjenjivoj kamatnoj stopi niti o valutnoj klauzuli.

11. Iz predmetnog Ugovora o kreditu, a i iz iskaza tužitelja, proizlazi da isti ne sadrži nikakav precizan način obračunavanja mjesečnih anuiteta u valuti CHF, te njihove naplate u kunsnoj protuvrijednosti, kao niti o promjeni kamatne stope. Nikakvi egzaktni i jasno definirani parametri nisu određeni. Dakle, iz navedenog proizlazi da stranke nisu pojedinačno pregovarale o odredbi ugovora prema kojoj je redovna kamatna stopa tijekom postojanja obveze promjenjiva, a niti je tužitelju objašnjeno išta o parametrima temeljem kojih se ugovorena valutna klauzula može mijenjati, dok sve i da je potrošač upoznat s navodima da ista ovisi o kretanjima LIBORA i o stanju na tržištu je prosječnom potrošaču apstraktna. K tome, tuženik u odgovoru na tužbu i nastavno tijekom postupka niti ne tvrdi da je tužitelj kao korisnik kredita na tu odredbu mogao utjecati. Osim toga, kod tipiziranog ugovora se i po prirodi stvari o tim uvjetima ne može pojedinačno pregovarati.

12. U predmetnom postupku nije utvrđeno općenito nepošteno ponašanje tuženika, nego je utvrđena nepoštenost (a time i ništavost) pojedinih odredaba ugovora koji ugovor je sastavljen od strane tuženika, bez pojedinačnog pregovaranja s tužiteljem. Dapače, nije bilo nikakvog pregovaranja djelatnika tuženika, budući da je tužitelj ugovor sklopio u autosalonu Štasni i nije nikada niti bio u poslovnim prostorima tuženika.

13. Tuženik navodi da je ugovorna odredba vezana uz valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu lako razumljiva i uočljiva. No, tuženik ponovno nigdje ne navodi da je tužitelj imao ikakve mogućnosti sudjelovanja u pisanju takvih odredbi, a koje su se direktno ticale i tužitelja, odnosno da je time isključena njegova obveza pregovaranja i upoznavanja tužitelja sa istim, osim da je mogao birati između sklapanja ugovora s valutnom klauzulom u EURO ili CHF, a koji je u tom trenutku bio povoljniji, a iz čega još dodatno proizlazi obveza tuženika da upozna tužitelja s mogućim rizicima sklapanja takve vrste ugovora, odnosno s rizicima promjene tečaja.

14. Također, unošenje neodređene formulacije glede tečaja valute i promjenjive kamatne stope u ugovore o kreditu, tužitelj kao korisnik kredita odnosno kao potrošač doveden je u neravnopravni položaj u odnosu na tuženika kao trgovca, pošto je formulacija ugovornih odredbi koja postoji u ugovoru o kreditu. Na temelju takve ugovorne odredbe, bez obzira na naknadno djelomično pojašnjenje, osim precizno određenog anuiteta s trenutnim tečajem, budući iznosi anuiteta nisu bili niti određeni, a niti određivi.

15. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora.

16. Prema odredbi čl. 5. Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

17. Tužitelju je trebalo detaljno ponuditi (objasniti) razloge promjene tečaja valute, kao i kamatne stope, pojedinačno o tome razgovarati i na taj način omogućiti tužitelju, kao klijentu-potrošaču, da pristane na takve odredbe. Primjenom navedene ugovorne odredbe tuženik je izbjegao utjecaj druge ugovorne strane (tužitelja) na cijenu, što je suprotno čl. 247. ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 i 156/22; dalje: ZOO) koji propisuje da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora, a bitni sastojci su predmet i cijena (kamate također predstavljaju cijenu). Takva jednostrano određena ugovorna odredba protivna je i načelu savjesnosti i poštenja iz odredbe čl. 4. ZOO-a jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg klijent (tužitelj) ima obvezu vratiti banci i cijena. Predmetna odredba u ugovor je unesena samo od strane tuženika, na koju odredbu tužitelj nije mogao utjecati jer o istoj nije pojedinačno pregovarao (kako je ranije obrazloženo), a ni u ugovoru tuženika nisu navedeni egzaktni parametri, što sve čini predmetnu ugovornu odredbu suprotnu načelu savjesnosti i poštenja. Sve navedeno dovodi do zaključka da su predmetne odredbe ugovora o kreditu ništetne.

18. Slijedom svega navedenog, ugovaranje valutne klauzule, kao niti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, nije bilo zakonom zabranjeno, ali način na koji je to napravljeno predmetnim Ugovorom o kreditu nije bilo u skladu sa zakonom, to je ovaj sud utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u dijelu kojim zahtijeva utvrditi ništavim dio odredaba Ugovora o kreditu te je stoga odlučeno kao u toč. I izreke ove presude.

19. Parametri koje tuženik navodi nisu dovoljan razlog da bi sud imao drugačije mišljenje od već iznesenog.

20. Odredbom čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača određeno je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Slijedom navedenog, a kako se radi o unaprijed formuliranom ugovoru, odnosno tipskom ugovoru, teret dokaza pada na tuženika, a koji, po mišljenju suda, nije dokazao suprotno, odnosno da bi se o pojedinoj ugovornoj odredbi, koje odredbe tužitelj traži utvrditi ništetnim, pojedinačno pregovaralo te da je isti imao utjecaj na sadržaj tih odredbi.

21. Odredbom čl. 87. Zakona o zaštiti potrošača određeno je da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

22. Sukladno odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju ništavosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

23. Nadalje, ovaj sud ocjenjuje kao neosnovan istaknuti prigovor zastare. Naime, Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici Građanskog odjela 20. siječnja 2020. zauzeo je pravno shvaćanje kako slijedi; "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora." Kako se upravo ovom presudom pod točkom I utvrđuje da su pojedine odredbe ugovora ništetne, to je jasno da nije nastupila zastara potraživanja, obzirom zastarni rok još nije niti počeo teći (tako i Županijski sud u Osijeku u presudi poslovni broj GŽ-539/23 od 29. lipnja 2023.). Navodi tuženika da se ovakav stav ne može odnositi na situacije kada su ništetne samo pojedine odredbe ugovora, sud smatra neosnovanim.

24. Kako su odredbe Ugovora o kreditu ništetne u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa to se te odredbe između stranaka ne mogu primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi. Odnosno, sukladno članku 323. ZOO-a tuženik je dužan vratiti tužitelju sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnom. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta i to kao razliku između iznosa kojeg je tužitelj platio na temelju obračuna tuženika zbog promjene valute po srednjem tečaju tuženika te iznosa obračunatom prema početnom tečaju CHF, kao i početnoj kamatnoj stopi.

25. Radi utvrđivanja kolike iznose anuiteta, izražene u eurima po mjesecima je tužitelj preplatio svojom otplatom predmetnog Ugovora o kreditu broj 20944 od 14. kolovoza 2006. do konačne otplate u odnosu na iznose koje bi bio dužan platiti da se od početka otplate do konačne otplate primjenjivala početna ugovorena kamatna stopa te da se od početka otplate do dana konačne otplate primjenjivao ugovoreni tečaj CHF spram kune na dan isplate provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Tomi Dlaka, dipl. oec.

26. U svom nalazu i mišljenju od 9. prosinca 2025. stalni sudski vještak Tomo Dlaka utvrdio je kako više plaćeni iznos zbog porasta kamata iznosi 498,54 EUR, a više plaćeni iznos zbog porasta tečaja iznosi 2.932,41 EUR, odnosno vještak utvrđuje da ukupna preplata po osnovi kamate i tečaja iznosi 3.430,95 EUR.

27. Tužitelj je podneskom od 18. prosinca 2025. izjavio kako nema prigovora na nalaz i mišljenje vještaka i uskladio je tužbeni zahtjev sa provedenim vještačenjem.

28. Tuženik je podneskom od 30. prosinca 2025. osporio nalaz i mišljenje vještaka u cijelosti bez navođenja konkretnih prigovora.

29. S obzirom da je tuženik prigovorio na nalaz i mišljenje na ročište za glavnu raspravu 28. svibnja 2026. sud je pozvao stalnog sudskog vještaka za financije Tomu Dlaka.

30. Na tom ročištu tuženik je istaknuo kako nema prigovore na nalaz i mišljenje vještaka Tome Dlaka, dakle, povukao je svoj načelni prigovor na nalaz i mišljenje vještaka.

31. Vještak Tomo Dlaka ostao je u cijelosti kod svog pisanog nalaza i mišljenja od 9. prosinca 2025. i daljnjih pitanja za vještaka nije bilo.

32. Ovaj sud ocjenjuje kako su nalaz i mišljenje vještaka izrađeni prema svim pravilima struke.

33. Potrebno je istaknuti kako je tuženik u odnosu na usklađeni tužbeni zahtjev iz podneska tužitelja od 18. prosinca 2025. prigovorio na način da se protivi djelomičnom povlačenju tužbe. Naime, prvotnim tužbenim zahtjevom tužitelj je potraživao ukupan iznos glavnice od 3.609,18 EUR, a sada sukladno nalazu vještaka potražuje ukupan iznos glavnice od 3.430,95 EUR. Po ocjeni ovog suda, a sukladno navodima tužitelja, ne radi se o djelomičnom povlačenju tužbe, već o usklađenju tužbenog zahtjeva sa nalazom i mišljenjem vještaka. Naime, tužitelj nema stručno znanje iz područja financija i njemu je za postavljanje konačnog tužbenog zahtjeva bilo potrebno vještačenje te je po provedenom vještačenju uskladio svoj tužbeni zahtjev sa istim.

34. Neosnovan je i tuženikov prigovor kako se na njega ne primjenjuju pravna shvaćanja iz tzv. kolektivnog spora, budući da on nije bio stranka u tom postupku. Naime, po pravnom shvaćanju ovog suda tuženik je u predmetnom slučaju nastupao kao trgovac, odnosno kreditor te su ta pravna shvaćanja primjenjiva i na tuženika.

35. Posljedično, prihvaćen je konačno postavljeni tužbeni zahtjev (točka I. – III. izreke presude).

36. S obzirom na to da je tužitelj u cijelosti uspio u ovom sporu u smislu odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a, a u vezi s čl. 155. st. 1. ZPP-a ima pravo na naknadu troškova sastava tužbe od 7. ožujka 2025. u iznosu od 200,00 EUR prema Tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne Novine“ broj 138/23., dalje: OT), sastava obrazloženog podneska od 14. lipnja 2025. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. OT-a), sastava obrazloženog podneska od 2. srpnja 2025. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. OT-a), zastupanja na pripremnom ročištu 24. listopada 2025. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. t. 1. OT-a), sastava obrazloženog podneska od 18. prosinca 2025. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. OT-a), sastava obrazloženog podneska od 8. siječnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. OT-a), zastupanja na ročištu za glavnu raspravu 28. svibnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. t. 1. OT-a) i za pristup na ročište za objavu presude 15. listopada 2026. u iznosu od 100,00 eur (Tbr. 9. t. 3. OT-a). Dakle, tužitelj ima pravo na naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 1.500,00 EUR pa kada se

tome doda PDV po stopi od 25% ima pravo na naknadu troškova parničnog postupka u ukupnom iznosu od 1.875,00 EUR. Tužitelj ima pravo i na naknadu troška sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 41,27 EUR, predujma za vještačenje u iznosu od 350,00 EUR i sudske pristojbe na prvostupanjsku presudu u iznosu od 154,31 EUR. Dakle, tužitelj ima pravo na naknadu troškova parničnog postupka u sveukupnom iznosu od 2.420,58 EUR (točka IV. izreke presude).

37. Tužitelj sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a ima pravo i na zateznu kamatu na dosuđene troškove parničnog postupka i to od presuđena pa do isplate po stopi propisanoj u odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a za ostale odnose.

U Sesvetama 15. listopada 2026.

Sudac
Lovro Tomičić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Županijskom sudu u roku 15 dana od dana ročišta za objavu presude (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje) odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva istovjetna primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

DNA:

- tužitelju po odvjetniku Goranu Devrnji uz nalog za sudsku pristojbu na presudu
- tuženiku po odvjetniku Staši Stefanoviću

Broj zapisa: **9-3088e-b242c**

Kontrolni broj: **0db56-c8b56-5f3c3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.